

Патологія сексуальних потягів. Посібник з профайлінгу

Подивіться на обличчя людей. Цілком імовірно, що їх застигли гримаси вам не сподобаються, але все ж таки потрібно обрати найменш неприємну гримасу... Навіщо? Від цього вибору буде залежати ваш життєвий шлях, вибір чоловіка, роботи

чи друзів.

У кожної людини є темний, злочинний бік. Над кожним тією чи іншою мірою тяжіють архетипи та символи, щеплені суспільством. Першим про це заговорив знаменитий учень З. Фрейда Карл Густав Юнг. Леопольд Сонді навчився визначати ці архетипи та провідні моделі поведінки не шляхом багаторічного психоаналізу, а за допомогою простого п'ятихвилинного тесту.

Інша назва (рос.): **"Патология влечений. Руководство по профайлингу"**

Карл Густав ЮНГ
Леопольд СОНДІ

ПАТОЛОГІЯ СЕКСУАЛЬНИХ ПОТЯГІВ

ПОСІБНИК З ПРОФАЙЛІНГУ

Переклад з німецької Христенко Ю. О.

Видавництво
«Центр учбової літератури»
Київ – 2022

УДК 159.9
Ю 50

Переклад з німецької Хритсенко Ю. О.

Юнг К. Г., Сонді Л.

Ю 50 Патологія сексуальних потягів. Посібник з профайлінгу. / Карл Густав Юнг, Леопольд Сонді. — Київ: Вид. «Центр учбової літератури», 2022. — 394 с.

ISBN 978-611-01-2686-1

Подивіться на обличчя людей. Цілком імовірно, що їх застигли гримаси вам не сподобаються, але все ж таки потрібно обрати найменш неприємну гримасу... Навіщо? Від цього вибору буде залежати ваш життєвий шлях, вибір чоловіка, роботи чи друзів.

У кожної людини є темний, злочинний бік. Над кожним тією чи іншою мірою тяжіють архетипи та символи, щеплені суспільством. Першим про це заговорив знаменитий учень З. Фрейда Карл Густав Юнг. Леопольд Сонді навчився визначати ці архетипи та провідні моделі поведінки не шляхом багаторічного психоаналізу, а за допомогою простого п'ятихвилинного тесту.

УДК 159.9

ISBN 978-611-01-2686-1

© Видавництво «Центр учбової літератури», 2022.

Подивіться на обличчя людей. Цілком імовірно, що їх застигли гримаси вам не сподобаються, але все ж таки потрібно обрати найменш неприємну гримасу... Навіщо? Від цього вибору буде залежати ваш життєвий шлях, вибір чоловіка, роботи чи друзів.

У кожної людини є темний, злочинний бік. Над кожним тією чи іншою мірою тяжіють архетипи та символи, щеплені суспільством. Першим про це заговорив знаменитий учень З. Фрейда Карл Густав Юнг. Леопольд Сонді навчився визначати ці архетипи та провідні моделі поведінки не шляхом багаторічного психоаналізу, а за допомогою простого п'ятихвилинного тесту.

Великий психіатр, Леопольд Сонді створив унікальний тест, який став початком профайлінгу злочинців, суть якого полягала в тому, щоб обрати серед некрасивих і неприємних осіб найменш противні. Спираючись на працю Юнга і результати власних досліджень він створив концепцію долеаналізу, згідно з якою можна було не тільки проаналізувати минуле людини, але й точно передбачити всі її майбутні проблеми. Метод Сонді дозволив виявляти у натовпі потенційних садистів, убивць та грабіжників задовго до того, як ці люди вчинять свій перший злочин.

К. Юнг

Про психологічні типи

Психологічні типи

Лекція, прочитана на Міжнародному конгресі з освіти (Территет, Швейцарія, 1923) і опублікована під назвою «Psychologische Typen», 1923, в «Zeitschrift für Menschenkunde» (1925 травень)

Відомо, що з давніх-давен робилися неодноразові спроби звести численні відмінності між людськими індивідуальностями до певних категорій; з іншого боку, робилися зусилля зламати очевидну однаковість людства загостренням характеристик певних типових відмінностей. Не прагнучи заглибитись занадто глибоко в історію цих спроб, я хотів би привернути увагу до того факту, що найдавніші категоризації, відомі нам, мають своє походження в медицині. Найважливішою із них була класифікація, запропонована Клавдієм Галеном, грецьким лікарем, який жив у II столітті н. е. Він виділяв чотири основні темпераменти: сангвінік, флегматик, холерик та меланхолік. Ідея, що лежить в основі такого поділу, сягає V століття до н. е., до вчення Гіппократа про те, що людське тіло складається з чотирьох елементів: повітря, води, вогню та землі. Відповідно до цих елементів у живому організмі було виявлено чотири субстанції: кров, флегма, жовта жовч та чорна жовч. Ідея Галена полягала

в тому, що відповідно до змін в пропорціях цих чотирьох субстанцій всі люди можуть бути поділені на чотири класи. Ті, у кого є переважання крові, належать до типу сангвініків; переважання флегми відносить до флегматичного типу; жовта жовч робить людину холериком, а чорна жовч призводить до появи меланхолічного типу. Як показує наша мова, ці відмінності в темпераменті витримали випробування часом, хоча знадобилося багато століть, перш ніж вони були замінені фізіологічною теорією.

Безперечно, саме Галену належить заслуга у створенні психологічної класифікації людей, яка проіснувала вже два тисячоліття, класифікації, заснованої на відмінностях емоційності або ефективності, що сприймаються. Цікаво відзначити, що перша спроба типологізації була пов'язана з емоційною поведінкою людини, очевидно тому, що ефективність - найбільш вражаюча риса поведінки взагалі.

Проте афекти в жодному разі не єдиний розрізняючий знак людської психіки. Характеристичні дані слід очікувати й від інших психологічних явищ; єдиною вимогою залишається необхідність спостерігати та розуміти інші функції не менш ясно та чітко, як і у випадку афектів. У попередні століття, коли поняття «психологія» в тому вигляді, як ми розуміємо його сьогодні, було відсутнє, решта всіх психічних функцій, крім афектів, були вкриті мороком невідомості, та й сьогодні для більшості людей вони все ще ледь помітні за своєю тонкістю. Афекти ж можна побачити прямо на поверхні, і цього цілком достатньо людям, які не мають відношення до психології, зокрема людині, для якої психологія його сусіда не становить жодної проблеми. Її задовольняє можливість спостерігати афекти інших людей – якщо ж вона їх не побачить, то інша людина виявляється для неї психологічно невидимою, оскільки, за винятком афектів, вона не може

сприймати нічого у свідомості іншої.

Причина, через яку ми виявляємося здатні виявляти інші функції крім афектів у психології наших побратимів, полягає в тому, що ми самі перейшли від «непроблематичного» стану свідомості до проблематичного. Якщо ми судимо про інших лише за афектами, то тим самим показуємо, що наш головний і, можливо, єдиний критерій – афект. Це означає, що аналогічний критерій застосовний і до нашої власної психології, а останнє рівнозначно тому, що наше психологічне судження ні об'єктивно, ні незалежно, але перебуває в рабстві афекту. Ця істина цілком застосовна до більшості людей, і на ній ґрунтується психологічна можливість смертоносних війн та постійна загроза їх рецидивів. І так має бути завжди, доки ми судимо людей «іншою стороною» своїх власних афектів. Я називаю такий стан свідомості «непроблематичним», тому що він з очевидністю ніколи не стане проблемою як такою. Він стане проблемою лише тоді, коли виникне сумнів: а чи можуть афекти – включаючи й наші власні афекти – запропонувати задовільну основу для психологічних суджень? Ми завжди схильні виправдовувати самих себе, коли хтось робить нас відповідальними за будь-яку емоційну дію, говорячи, що ми робили так через спалах афекту і що звичайно ми зовсім не такі. Коли це стосується нас самих, то ми раді пояснити сам афект як умову, яка виправдовує низьку відповідальність, але неохоче робимо те саме по відношенню до інших. Навіть якщо це й не дуже повчальна спроба виправдання свого улюбленого еґо, тим щонайменше існує щось позитивне у почутті виправдання таких вибачливих станів: це спроба відділити себе від свого власного афекту, а отже, і особистість свого побратима від його афекту. Навіть якщо моє вибачення є лише викруткою, воно тим не менш є спробою кинути сумнів на цінність афекту, як єдиного показника особистості, і звернутися до інших психічних функцій, які характеризують

особистість так само, якщо не більше, ніж афект. Коли людина судить про нас за нашими афектами, ми легко звинувачуємо її у нестачі розуміння чи навіть у несправедливості. Але це зобов'язує нас не судити й інших за їхні афекти.

З цією метою первісна, далека від психології людина, що відноситься до своїх і чужих афектів як до єдиного суттєвого критерію, має розвинути проблематичний стан свідомості, в якому цінними визнаються й інші фактори, крім афектів. У такому проблематичному стані може утворитися парадоксальна думка: «Я і є цей афект» і «Цей афект – не я». Ця антитеза відображає розкол его або, швидше, розщеплення психічного матеріалу, що становить его. Визнаючи самого себе у своєму афекті в рівній мірі, як і в чомусь іншому, що моїм афектом не є, я відокремлюю афективний фактор від інших психічних факторів і, таким чином, зводжу афект з п'єдесталу його первісної необмеженої влади на заслуговуваний ним рівень у ієрархії психічних функцій. Тільки коли людина здійснила подібну операцію на собі й вловила різницю між численними психічними факторами в собі, вона виявляється в змозі зайнятися пошуком й інших критеріїв у своєму психологічному судженні про інших, замість того щоб просто відступити назад до афекту. Тільки в такий спосіб можливе реальне об'єктивне психологічне судження.

Те, що ми називаємо сьогодні психологією, є наука, яка може йти своїм шляхом лише на основі певних історичних і моральних передумов, закладених християнським вихованням та освітою протягом останніх двох тисячоліть. Заповідь типу «Не судіть, та не судимі будете», прищеплена релігією, створила можливість волі, що прагне, у своєму крайньому вираженні, до простої об'єктивності судження. Ця об'єктивність, що містить у собі не просту байдужість до інших, а заснована на принципі виправдання інших у тій мірі,

як ми це робимо щодо самих себе, є, власне, передумовою для справедливого неупередженого судження своїх побратимів. Можливо, ви здивуєтеся, чому я так наполегливо налягаю на питання про об'єктивність, але ви перестанете дивуватися, якщо спробуєте класифікувати людей на практиці. Людина, що славиться сангвініком за темпераментом, розповість вам, що у своїй основі він глибокий меланхолік; холерик – що його єдиний недолік полягає у повсякчасній надмірній флегматичності. Але класифікація, віра в обґрунтованість (валідність) якої не виходить за межі однини, схожа на свою корисність і універсальність тієї церкви, в якій я є єдиним парафіянином. Ми повинні тому знайти той критерій, який може бути прийнятий як об'єднуючий не тільки для суб'єкта, що судить, але також і для об'єкта, що обговорюється.

У повній протилежності зі старою системою класифікації темпераментів, нова типологія починає з докладної та ясної угоди не дозволяти собі бути судимим афектом і не судити їм інших, оскільки ніхто не може оголосити себе остаточно ідентичним зі своїм афектом. Це створює проблему, оскільки з цього випливає, що там, де порушені афекти, не може бути досягнуто загальної згоди, яку вимагає наука. Ми повинні пошукати довкола інші чинники як критерій – фактори, до яких ми зверталися, коли виправдовували самих себе за емоційну дію. Можливо, ми говоримо: «Справді, я сказав це чи то в стані афекту, але, звичайно, я перебільшив і не хотів заподіяти жодної шкоди». Дуже неслухняна дитина, що завдає своїй матері маси клопоту, могла б сказати: «Я не мав на увазі нічого поганого, я не хотів тебе образити, я дуже тебе люблю».

Такі пояснення закликають до існування іншого типу особистості, від якого і стався афект. В обох випадках афективна особистість виглядає як щось низьке, неповноцінне,

що захоплює справжнє его та затьмарює його. Але часто сама особистість виявляє себе в афекті більш піднесеної та кращої, настільки сильно, що згодом шкодує, що не могла залишатися на такій вершині своєї досконалості. Всі ми знаємо про такі раптові спалахи в собі щедрості, альтруїзму, самопожертви та подібних «гарних жестів», за які, як міг би помітити іронічний спостерігач, людина не несе жодної відповідальності. Можливо, це одна з причин, чому так багато людей роблять так мало добра.

Але там, де афективна особистість висока чи низька, сам афект розглядається як винятковий стан, якості якого видаються або як фальсифікація «реальної» особистості або як такі, що не належать їй як характерна властивість. Що ж тоді це таке «реальна» особистість? Очевидно, частково це те, що кожен помічає в собі як відмінне від афекту, а частково те, що є у кожному і що слід гнати від себе як невірне в судженні про інших. Так як неможливо заперечувати зв'язок афективного стану з его, то звідси випливає, що саме его є те саме его, будь воно в афективному стані або в так званому «автентичному», «справжньому» стані, нехай воно навіть демонструє інше ставлення до цих психологічних подій. В афективному стані воно невільне, вимушене, привабливе. За контрастом, нормальний стан – це стан вільної волі з усією властивою даному суб'єкту енергією. Інакше кажучи, афективний стан – непроблематичний, тоді як нормальний стан є проблематичним: воно включає і проблему, і можливість вільного вибору. У цьому останньому стані уможливорюється розуміння, оскільки в ньому одному можна як розглянути свої мотиви, так і отримати знання про себе. Вміння розумітися, проникливість є *sine qua non* (неодмінна умова) пізнавальної здатності. Але спроможність до розгляду означає розщеплення змістів свідомості на дискретні функції. Тому якщо хочемо визначити психологічну специфіку людини мовою, який

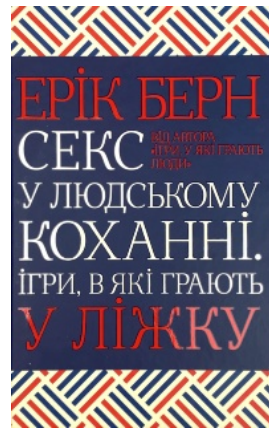
задовольнить як наше власне суб'єктивне судження, а й обговорюваний об'єкт, ми повинні взяти як критерій такий стан чи установку, які відчувалися б об'єктом як нормальне свідоме становище. Відповідно ми зробимо його свідомі спонукання нашою першою турботою, виключивши в той же час, наскільки це можливо, свої власні довільні тлумачення.

Діючи таким чином, ми виявимо через деякий час, що, незважаючи на величезну різноманітність свідомих спонукань і нахилів, можуть бути виділені певні групи індивідів, що характеризуються дивовижною схожістю мотивації. Наприклад, ми можемо зіткнутися з індивідами, які у всіх своїх судженнях, сприйняттях, почуттях, афектах та діях відчують домінуючу роль та рушійну силу у зовнішніх факторах або, щонайменше, відчують їх важливість та значимість незалежно від того, про причинні чи цільові мотиви йде мова. Я наведу кілька прикладів того, що мають на увазі. Блаженний Августин: «Я не повірив би в Євангеліє, якби авторитет Католицької церкви не примушував цього». Покірنا дочка: «Я не дозволю собі щось думати, що могло б не сподобатися моєму батькові». Хтось знаходить чудовим музичний фрагмент сучасної музики, тому що багато інших довкола вважають його чудовим. Інший одружується для того, щоб порадувати своїх батьків, але попри власне бажання. Існують люди, які роблять із себе посміховисько, щоб розважити інших, вони вважають за краще навіть стати предметом глузувань, ніж залишитися непоміченими. Є чимало й таких, хто у всьому, що вони роблять чи не роблять, неодмінно переслідують задню думку: а що подумають про них інші? І чи варто соромитися чогось, якщо ніхто про це не дізнається. Є й інші, хто може бути щасливий лише тоді, коли це збуджує заздрість інших, або такі, хто завжди знаходить для себе проблему для того, щоб отримати задоволення від співчуття своїх друзів.

Рекомендована література

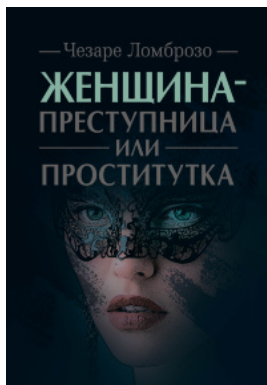
Психологія несвідомого

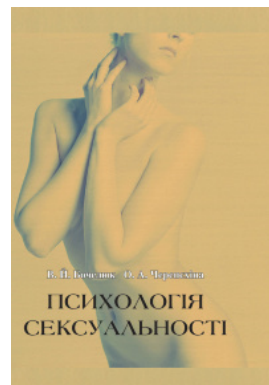
Секс у людському коханні. Ігри, в які грають у ліжку

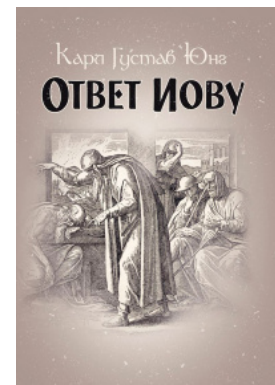
Дисципліна без драм. Як допомогти дитині виховати характер

Женщина - преступница или проститутка

Психологія сексуальності

Ответ Иову

Перейти до категорії
Сексологія

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ